

וְזֶה לָכֶם הַטֵּמָא בַּשָּׂרָץ הַשָּׂרָץ עַל הָאָרֶץ הַחֹלֵד וְהַעֲכָבֵר וְהַצֵּב לְמִינֵהוּ.

וְהַאֲנָקָה וְהַכֹּחַ וְהַלְטָאָה וְהַחֲמָט וְהַתְנַשְּׁמָת. (ויקרא יא/כט-ל)

הוא מדרבנן	תנו רבנן	
על הארץ יטמא (ולא אם ירד לים)	מין הגדל על הארץ (ולא עכבר הים)	"על הארץ"
כל שהוא שורץ (ואפילו עכבר שבים)	כל מקום ששורץ (אם ירד לים)	"השורץ"
גם אם אינו משריץ (גם עכבר שחציו בשר וחציו אדמה)	גם אם אינו משריץ (גם עכבר שחציו בשר וחציו אדמה)	"בשרץ"

משנה

רישא:

האבר והבשר המדולדלין בבהמה –
מטמאין טומאת אוכלין במקומן וצריכין הכשר.

מציעתא:

נשחטה הבהמה –
הוכשרו בדמיה דברי רבי מאיר, רבי שמעון אומר לא הוכשרו.

סיפא:

מתה הבהמה –
הבשר צריך הכשר, האבר מטמא משום אבר מן החי ואינו מטמא משום אבר נבלה דברי ר' מאיר,
ור' שמעון מטהר.

במאי קא מיפלגי? (ר' מאיר ור' שמעון לגבי הכשר - ברישא)	
רבה (דור 3)	בבהמה נעשית יד לאבר
אב"י (דור 4) [ואף רבי יוחנן (דור 2)]	באוחז בקטן ואין גדול עולה עמו (הרי הוא כמוהו או לא)
רבא (דור 4)	ביש יד לטומאה ואין יד להכשר (יש יד לטומאה ואין יד להכשר או יש יד לטומאה ולהכשר)
רב פפא (דור 5)	בהכשר קודם מחשבה
רב אחא בריה דרב איקא (דור 5)	בנתקנח הדם בין סימן לסימן (ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף או אינה לשחיטה אלא לסוף)
רב אשי (דור 6)	בשחיטה מכשרת ולא דם